

повјерује и крсти се”, рекао је Господ, “биће спасен, а који не вјерује биће осуђен” (Мк. 16, 16).

Али ни то није све. Љубав према Христу и ближњима, вера у Христа, као и свака хришћанска врлина, у нашем се срцу рађају од благодати Светог Духа, која се излива на нас у Православној Христовој Цркви. Ето због чега ап. Павле на љубав према ближњима, као и на све друге истинске хришћанске врлине, гледа као на плод Светог Духа,

ног живота, та љубав, о којој је апостол Павле рекао: “љубав, која је свеза (свеукупност) савршенства” (Кол. 3, 14). Из овога су потпуно схватљиве Христове речи: “По томе ће сви познати да сте моји ученици, ако будете имали љубав међу собом.” (Јн. 13, 35). Такође ће бити схватљив и одговор св. Јована Богослова на питање његових ученика, зашто је он пред крај живота говорио једино: “децо, љубите једни друге”. “Стога”, одговарао је апо-

Бог допушта жалости и искушења да би му се више приближили. Не треба да избегавамо жалости, него да их још желимо јер ће се тако испитати наша љубав према Богу.

Када не подносиш жалости, знај да не волиш истински Бога, у теби више живи свет, него Он. Болест и сиромаштво нека те не плаше, јер имаш за помоћника Христа. Он је нада твоја и радост твоја. Више од љубави према телу своје треба да имаш љубав према Богу.

Када је душа твоја нага, без врлина, знај добро да се не можеш приближити Господу. Ако хоћеш да се сјединиш са Њиме, треба да следиш пут светих Отаца који су све жртвовали за љубав Његову. Оставили су све, да би нашли многоцени бисер, Христа. Када помислиш да тонеш у искушења и тугу, тада је Христос поред тебе и крепи те.

свешти Исак Сирин

када у посланици Галатима каже: “А плод Духа јесте: љубав, радост, мир, дуготрпљење, благод, доброта, вјера, кротост, уздржање” (Гал. 5, 22 – 23). Ето каква ће нас љубав према ближњима поставити са десне стране Бога на Страшном суду. Ову љубав свети апостол Павле у првој посланици Корићанима назива највећим даром Светог Духа, венцем свих хришћанских врлина (1Кор. 12, 31; 13, 1 – 13). Следствено, нас спасава та љубав према ближњима, која иза себе има пуноћу хришћанског црквеног благодат-

стол, “што се у овој љубави налазе све Христове заповести, читав јеванђелски закон”.

Зато, мислено созерцавајући Страшни Христов суд, потрудимо се да стекнемо све хришћанске врлине. Тада ћемо имати истинску благодатну љубав према ближњима, за коју ћемо на суду чути за нас радосне и ишчекиване речи нашег Спаситеља и Бога: “Ходите благословени Оца мојега; примите Царство које вам је припремљено од постања свијета” (Мт. 25, 34). Амин.

у Софији, 9. феб. 1925.г.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила



НЕДЕЉА О СТРАШНОМ СУДУ

пренос моштију святої Иѣнаїија Божносоца

Мт. 25, 31 - 46, зч. 106; 1Кор. 8, 8 - 9, 2; зч. 140

архиепископ Серафим (Соболев)

ЉУБАВ СТРАШНОГА СУДА

Данас смо у Јеванђељу које се читало на Литургији чули причу о Страшном Христовом суду. Овај се суд назива страшним зато што ће се на њему коначно и заувек одлучити наша судбина. Она ће бити страшна за оне који буду постављени на суд са Христове леве стране. У присуству свих Анђела и светитеља Господ ће их назвати проклетима и послаће их од себе на вечну муку, припремљену ђаволу и анђелима његовим. Немогуће је у овом тренутку себи представити ово будуће вечно мучење грешника. На основу учења Христа, Апостола и светих Отаца, једино можемо рећи да ће оно у бесконачној мери превазићи сва страдања која треба да претрпе људи на земљи. Ова адска мучења ће бити подједнако тешка, како за тело, тако и за душу. Душа ће вечно осећати тескобу, а тело се мучити у вечном адском огњу и бескрајној адској тами. Ова страдања ће се још и нарочито увећати од мучења и злурадости демона.

Док слушамо дивну црквену песму. “Покајања двери отвори ми Ти, Који Живот дајеш”, нарочито нас потресају речи: “дрхтим од страшного дана судњег”. Свети људи су проливали сузе при самој помисли о дану будућег страшного Христовог Суда, сматрајући себе грешнима и бојећи се да потпадну под осуду. Свети равноапостолни кнез Владимир је видео слику Страшног суда и то га је толико потресло, да је оставио паганство и примио православну веру. Како онда ми, грешници да не задрхтимо, слушајући Христове речи о Његовом Страшном суду?! Како да не заплачемо због тога горког удела, који нам може допасти?! Како да, гледајући очима срца на величанствени и страшни суд који нас очекује, не напустимо свој греховни живот? Бог зна колико нам је још живота остало и хоћемо ли још једном слушати призив наше мајке Цркве на покајање кроз причу о страшном Христовом суду и о

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

вечним мукама грешника?

Ипак, када Црква пред почетак Великог поста приповеда о страшном Христовом Суду, не жели да нас побуди на покајање и праведни живот једино вечним мукама. Она нам говори и о вечном блаженству за оне који се

женство могао да опише људским речима. Свети Серафим је једино могао да каже на нашу поуку, да ако би смо и читав живот имали да подносимо најужаснија телесна страдања, требали би смо сведушно и сверадосно пристати на то, само да се не ли-

Шта је живот, прави, истински живот и мерило живота? — Опет личност Богочовека Христа, а не његово учење, одвојено од његове чудотворне и животворне Личности. Нико никада од људи није смео рећи: ја сам живот, јер је сваки човек смртан. А Богочовек је рекао: Ја сам Живот (Јн. 14, 6). И с правом рекао, јер је васкрсењем победио смрт, и показао себе вечно жива вазнесењем на небо и седењем с десне стране Оца. Стога је Богочовек и Живот, и мерило Живота. Све што није од Њега – смртно је. У Њему живот има своју логосност и своју логичност, јер има своју божанску вечност. Као вечни Божански Логос, Он је живот и свеживот (ср. Јн. 1,4), јер је живот — Њиме живот. Где Њега нема, ту се живот претвара у смрт, јер је Он једини који живот чини живим. Отпадање од Њега који је Живот, увек се завршава умирањем и смрћу. Стога се у Њему, као Логосу и Логици живота налази једино могуће логично оправдање људског живота у категорији времена и простора.

прејодобни Јустин Нови Белијски

нађу са десне стране Христове на овоме Суду. Ни ово блаженство праведних немогуће је замислити. Оно бесконачно превазилази сваку радост на земљи. Једино што се може рећи јесте да ћемо, по Христовом учењу, блаженствовати заједно са Њим у Његовом Небеском царству, а по речима апостола Јована Богослова, у небеској слави Христовог царства бићемо по благодати подобни Самоме Богу. По неизрецивој милости Божјој, ово су блаженство још за живота на земљи испитали св. ап. Павле, св. Андреј, јуродиви Христа ради и св. Серафим Саровски, када су били узнесени до трећег неба. Али нико од њих није ово бла-

жимо рајског блаженства, које је припремљено свима који љубе Господа.

Истина, Господ не скрива да ће само малобројни наследити ово блаженство. “Јер су уска врата и тијесан пут што воде у живот, и мало их је који га налазе” (Мт. 7, 14). Да је мало оних који се спасавају, било је откривено и светом Антонију Великом, а такође и ученику св. Василија Новог, преп. Григорију. Свети Антоније је једном видео застрашујућег дива, чија је глава додиривала небо, и мноштво људских душа које као птице које узлећи ка небу. Чим би те птице долетале до висине дивове главе он их је ударао руком и оне би

падале у адски бездан. Само су малобројне прелетале мимо његове главе и тада је овај див шкргутао зубима на њих. А преп. Григорију се у сну јавила блажена Теодора, послушница св. Василија Новог и приповедала му како је пролазила кроз ваздушна митарства и замало је погинула на митарству блуда. По њеним речима, на овом митарству већина душа заувек пропада.

Међутим, за то што већина од нас пропада, криви смо ми сами. Господ “хоће да се сви људи спасу и да дођу у познање истине.” (1Тим. 2, 4). Наше спасење је у нашим сопственим рукама. Да, пут ка спасењу је узак и тежак, али је с Божјом помоћи могућ за свакога од нас. Спаситељ је рекао: “Људима је то немогуће, али Богу није; јер све је могуће Богу” (Мк. 10, 27). С нама је милосрдни и свемогући Господ. С нама је Његова Пречиста Мајка, наша свесилна Заступница. С нама су сви Ангели и сви светитељи. С нама је од светог Крштења благодат Светога Духа, која увек сажиже демоне и уништава све наше страсти. Стога, сви се ми можемо спасити и наћи са десне стране Христа на Његовом Страшном суду. Једино се морамо увек трудити да безусловно испуњавамо све Христове заповести.

Црква, описујући нам Јеванђелским речима Страшни суд, показује како се можемо удостојити велике небеске награде. На десној страни ће бити они који су сада пројављивали љубав према својим ближњима.

Можда ће неки рећи да је из

Христове приче о Његовом Страшном суду јасно да је за спасење неопходна једино љубав према ближњима и да се, следствено, спасење може достићи и без љубави према Христу, без вере у Њега и без осталих хришћанских врлина. Шта рећи на ово?

Свакако, на Страшном суду ће се спасити једино они који су имали љубав према ближњима. Подразмева се, истинску, а не лажну љубав. Под лажном, не спасавајућом љубављу треба подразумевати сентименталну и хуманистичку љубав која се у нама појављује само онда када нам је несрећа ближњих пред очима. По учењу св. Теофана Затворника, хуманистичка љубав је егоистична љубав, којом ми, волећи друге, уствари волимо једино сами себе. Она се у нама јавља услед страсти сујете, користољубља и силом страха од мишљења јавности, тога савременог идола. Неће нас таква љубав према ближњима спасити на Страшном Христовом суду, већ хришћанска љубав, односно она која исходи из љубави према Христу. Ето зашто је Господ рекао ученицима: “Ако ме љубите, заповијести моје држите,” (Јн. 14, 15). “Ако ме неко љуби, ријеч моју држаће” (Јн. 14, 23), а љубав према ближњима јесте једна од главних Христових заповести.

Осим тога, Христа може волети само онај ко верује у Њега, јер како се може волети Христос као Бог, ако не будемо имали истинску веру у Њега? Без вере не само да је немогуће стећи љубав према Христу, већ је уопште и немогуће наше спасење. “Који